

feiten uit de media- wereld

W. VAN DER BIESEN

Volgens STATISTIEKEN van de Europese Radio Unie waren er in België op 31 december 1973 3.622.109 radio's. Op hetzelfde ogenblik telde men 2.207.617 zwart-wit TV-toestellen en 168.465 kleuren-TV's. Dit laatste cijfer zou einde 1974 reeds zijn opgelopen tot 360.000. Toen waren er ongeveer 800.000 Belgische gezinnen aangesloten op het kabeltelevisienet.

Volgens recente statistieken zouden er in ons land per 100 gezinnen 145 radiotoestellen zijn, nl. 32 tafelradio's 71 draagbare toestellen, 23 autoradio's en 19 Hi-Fi's.

Volgens het statistisch jaarboek van de UNESCO verschijnen er in de wereld dagelijks 8.050 kranten met een totale oplage van 389 miljoen exemplaren, of 133 per 1.000 inwoners. Luxemburg kent de hoogste lezersdichtheid, nl. 560 exemplaren per 1.000 inwoners. Dan komen achtereenvolgens Zweden met 534 exemplaren, Japan met 510, Groot-Brittannië met 463 en IJsland met 449. In Nederland en België zijn deze cijfers respectievelijk 311 en 250. In Afrika telt men slechts 14 exemplaren per 1.000 inwoners.

Volgens het jaarverslag van de Syndicale Kamer der Kinematografie daalde het BIOSCOOPBEZOEK in België met 9% in 1973. Vorig jaar werden nauwelijks 25 miljoen toegangstickets verkocht, in 1955 bedroeg dat cijfer nog 55 miljoen. Eveneens in 1973 kende het kinemabezoek in Nederland een aanzienlijke stijging, terwijl het in Frankrijk ongeveer stationair bleef. Het aantal bioscoopzalen daalde in ons land met 4%, zodat er nu nog 636 zalen zijn.

Ter gelegenheid van de voetbalwedstrijd Engeland - West-Duitsland in het Londense Wembley-stadion op 12 maart 1975 werd een toppunt bereikt inzake «RECLAME MAKEN». Voor 156.000 Mark (meer dan 2,3 miljoen Bfr.) huurde Gunter Mast, een Westduitse geneverfabrikant, vijf grote reclamepanelen — met reclame voor Westduitse producten — af, om ze tijdens de wedstrijd volledig wit te laten. De Duitse televisie had nl. gedreigd de wedstrijd

niet op het scherm te brengen indien er reclame voor Duitse merken in het stadion aanwezig was. (Door z'n «edelmoedig» gebaar maakte Gunter Mast de vele Duitse voetbalfans gelukkig... en z'n genever enorm populair.

Op 14 maart 1975 overleed de zesenvijftigjarige Amerikaanse filmactrice Edythe Marrener, beter bekend als SUSAN HAYWARD. Zij trad op in meer dan vijftig films waaronder «With a Song in my heart», «I'll cry tomorrow» en «I want to live», waarmee zij een oscar verwierf. In de jaren vijftig had Susan Hayward geregeld moeilijkheden met de Amerikaanse puriteinse groeperingen wegens haar zgn. losbandig leven en in 1955 poogde ze zelfs zelfmoord te plegen. Wegens een hersentumor moest zij in 1969 haar filmcarrière afbreken.

Uit een studie van het Westduitse Instituut voor Verbruikersvoorlichting blijkt dat in West-Duitsland nauwelijks een op drie RECLAMEBOODSCHAPPEN voldoet aan de richtlijnen van eerlijkheid die het reclamewezen zichzelf heeft opgelegd. Men kwam o.a. tot het besluit dat 46% van de reclameteksten overdreven beloften doen aan de verbruikers. Bij 6% van de advertenties vond men een dubbelzinnige betekenis, in eveneens 6% van de reclame werd belangrijke informatie verzwegen en 7% van de reclameboodschappen bevatten helemaal geen informatie of voorlichting.

In Japan werd een NIEUW (MASSA)COMMUNICATIEMIDDEL uitgevonden. Daar werd toiletpapier op de markt gebracht met op ieder blaadje Engelse woorden om het de Verbruikers mogelijk te maken beetje bij beetje deze taal aan te leren. Op elke rol worden zes woorden met de Japanse vertaling en aanduidingen voor de uitspraak afgedrukt. Per maand zullen dertien verschillende rollen «gepubliceerd» worden, zodat men langs deze cursus jaarlijks 936 nieuwe woorden kan aanleren.

Ondanks de moeilijkheden in de pers

was de voorbije lente blijkbaar erg gunstig voor nieuwe persinitiatieven: er verschenen nl. VIER NIEUWE WEEKBLADEN in ons land.

Op 18 april werd te Gent het eerste nummer uitgebracht van «LE COURRIER DE GAND», een nieuw franstalig weekblad voor Gent en omgeving. De redactieploeg steunt in aanzienlijke mate op de vroegere medewerkers van het verdwenen dagblad «La Flandre Libérale». Het blad — met een startoplage van 6000 exemplaren — wordt uitgegeven en gedrukt te Oostende door het familiebedrijf R. Lanoye, dat o.a. reeds «Le Courrier du Littoral» en «Le Courrier de Bruges» uitgeeft.

Te Antwerpen verscheen op 24 april het eerste nummer (een soort testnummer) van een eveneens franstalig weekblad, «LA SEMAINE ANVERSOISE». Indien het aantal abonnees voldoende groot is, wat nu reeds het geval schijnt te zijn, zal het weekblad vanaf september definitief starten. Volgens de uitgevers zal het een strikt neutraal blad zijn, dat vooral aandacht zal besteden aan de economische en culturele gebeurtenissen in het Antwerpse met een — uiteraard — speciale belangstelling voor datgene wat de franssprekende Antwerpenaars kan interesseren. De redactie (12 leden) bestaat volledig uit journalisten van de ter ziele gegane dagbladen «Le Matin» en «La Métropole».

Einde april kwam te Brussel het nulnummer van «HEBDO 75» van de pers, een nieuw progressief franstalig weekblad. De leiding van het blad berust bij een coöperatief, die uit een twintigtal personen bestaat, bijna allen verbonden aan de — recent — mislukte publicaties «Mal», «Journal d'Europe» en «Europe 74». Zowel voor de manier van werken als voor de te behandelen thematiek vertrekt men van het principe van de «autosuggestion».

Sinds begin mei verschijnt «ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS» als weekblad en is te koop in alle krantenwinkels. Het Amada-orgaan verschijnt reeds sedert oktober 1974, maar dan als een veertiendaagse publicatie die door militanten verkocht werd. Het beginkapitaal van het weekblad, ongeveer

740.000 Fr., is het resultaat van een omhalingscampagne bij de werkende bevolking. De redactie werd te Antwerpen gevestigd, doch men rekent op de medewerking van fabriekscorrespondenten en arbeidersjournalisten.

Ook in Frankrijk gaat de PERS een buitengewone hulp ontvangen van de regering. Deze laatste is van mening dat de enorme stijging van de papierprijzen een volledige informatieverbreiding (en derhalve de persvrijheid zelf) in het gedrang zou kunnen brengen. Daarom zal zij aan de gezamenlijke informatiebladen (zowel dag- als weekbladen) 40 miljoen Franse Fr. (bijna een half miljard B.Fr.) toekennen, als tegemoetkoming in de gestegen papierkosten.

Het dagblad «LE RAPPEL» (Charleroi) vierde op 27 april 1975 zijn 75e verjaardag. De krant werd opgericht in 1900 door een groep vooraanstaande katholieken uit de streek van Charleroi, als opvolgster van de «Union de Charleroi».

Volgens de door minister Van Doorn (CRM) opgestelde MEDIANOTA zou de zendtijd van de Nederlandse Omroepstichting (NOS) — thans 25% voor de radio en 40% voor de TV — in de toekomst moeten verminderd worden. De minister wil nl. dat de zgn. ontmoetingsprogramma's uit het NOS-pakket geschrapt worden, omdat de andere omroepverenigingen reeds dergelijke programma's uitzenden. Tevens heeft de minister de bedoeling het lidmaatschap van een omroeporganisatie en het abonnement op een omroepblad te scheiden. Voor de meeste omroepverenigingen zal dit bijna zeker een aanzienlijke vermindering van het ledenaantal (en wellicht ook van de daaraan gekoppelde zendtijd) betekenen. Tot nu toe wordt men immers automatisch lid van die omroepvereniging op wiens omroepblad men zich abonneert.

In Nederland zou weldra een NIEUWE OMROEPVERENIGING worden opge-

richt, nl. «Vrijzinnig appel voor geestelijke vernieuwing». De initiatiefnemers zijn van mening dat het vrijzinnig christendom niet of onvoldoende aan bod komt in de Nederlandse omroep.

De PULITZER-PRIJS voor Journalistiek, die jaarlijks door de Columbia University wordt toegekend, ging voor de tweede maal in negen jaar naar «The Boston Globe», het belangrijkste dagblad van Boston.

«De gouden medaille voor diensten aan de gemeenschap» ging naar deze krant «voor de wijze waarop zij, ondanks bedreigingen, boycot en demonstraties, verslag heeft uitgebracht over de desegregatiestrijd in de scholen van Boston».

Op 1 september 1975 start men in Amsterdam met een eigen stadsradio. STAD (Stichting Amsterdamse Draadloze Omroep) zal iedere ochtend en iedere vooravond één uur radio-uitzendingen verzorgen, die uitsluitend zullen afgestemd zijn op de gemeente Amsterdam. Deze stadszender is een initiatief van een vereniging waarin 35 socio-culturele organisaties van Amsterdam vertegenwoordigd zijn, en staat volledig los van het Nederlandse Omroepbestel. Het wordt een uniek experiment genoemd voor het Nederlands taalgebied.

De gouden palm van het FILMFESTIVAL TE CANNES werd dit jaar toegekend aan de Algerijnse film «Chronique des Années de Braise» van Mohammed Lakhdar Hamina. De speciale prijs van de jury, de prijs van de Internationale filmkritiek en deze van de oecumenische jury ging naar — de volgens velen beste film — «Jeder für sich und Gott gegen alle» van de Westduitsler Werner Herzog. Valérie Perrine (voor haar rol in «Lenny» van Bob Fosse) en Vittorio Gassman (voor z'n prestatie in «Profumo di Donna») werden als beste vertolkers onderscheiden. Costa Gavras («Section Spéciale») en de Canadees Michel Brault («Les Ordres») moesten de prijs van de beste regie delen.

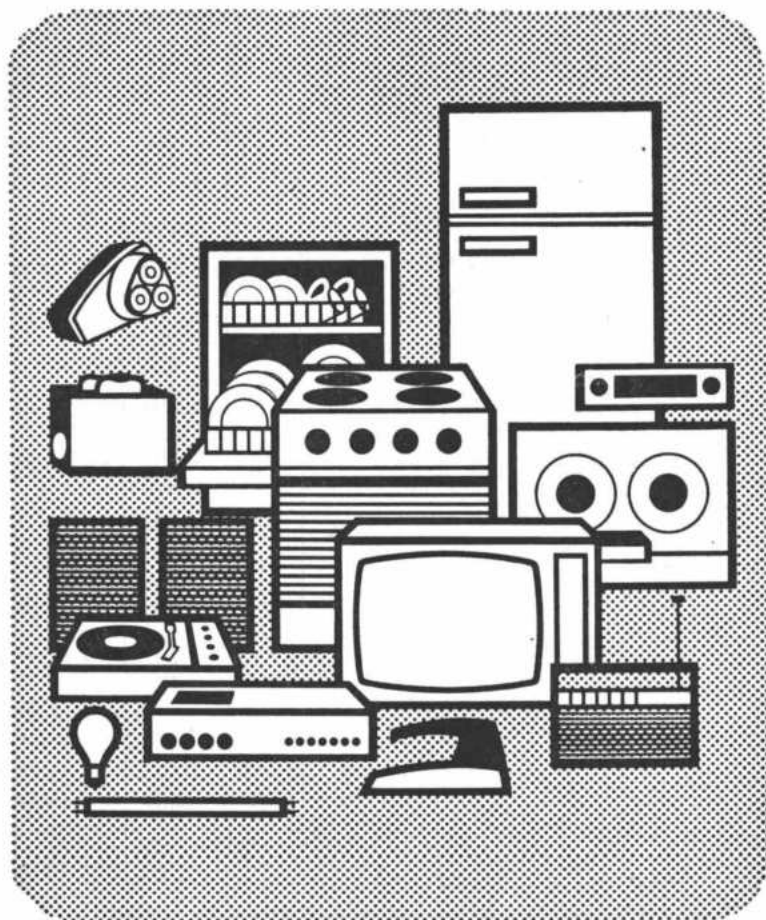
Op 5 mei 1975 konden de ZUIDAFRIKANEN voor het eerst in de geschiedenis van hun land TELEVISIE kijken. Vanuit Johannesburg en Pretoria werd een proefprogramma van een uur uitgezonden, dat vooral voor de uitstalramen van TV-winkels gevolgd werd. De Zuid-Afrikaanse omroeporganisatie ABC start officieel op 1 januari 1976, met vier uur uitzending per avond, twee uur in het Engels en twee uur in het Afrikaans. Zuid-Afrika is het enige geïndustrialiseerde land dat tot nog toe geen televisie kende.

Tussen 20 mei en 4 juni 1975 werden in verschillende Belgische drukkerijen dagelijks ongeveer een half miljoen exemplaren van de Parijse boulevardkrant «LE PARISIEN LIBERE» gedrukt. 's Nachts werden deze bladen dan per vrachtwagen naar de Franse hoofdstad gereden. Een gemeenschappelijke vakbondsactie maakte een vroegtijdig einde

aan deze «piratendruk». Het ABVV en het ACV sloten nl. een reeks bedrijfsakkoorden met alle drukkerijen waar de krant van de pers kwam om de druk stop te zetten na 4 juni 1975. De moeilijkheden bij «Le Parisien Libéré» begonnen reeds einde november 1974 toen de directie weigerde een stakingscommuniqué van het Syndicaat van het Boek (aanleunend bij de communistische vakbond CGT) in de krant op te nemen. Na allerlei stakingen en compromissen bereikte het conflict een hoogtepunt op 3 maart 11. toen de directie verregaande reorganisaties doorvoerde, waardoor o.a. enkele honderden werknemers ontslagen zouden worden. Onder druk van het Syndicaat van het Boek werd de uitgave van het blad meermaals geboycot, zodat het zeer onregelmatig verscheen tot begin mei, toen de publicatie helemaal werd stopgezet. «Le Parisien Libéré» had in maart van dit jaar nog een oplage van meer dan 860.000 exemplaren.

Te Parijs overleed op 30 mei 1975 de 80-jarige Franse filmacteur MICHEL SIMON. Hij werd te Genève geboren, maar kwam als zestienjarige naar Parijs om er de meest uiteenlopende beroepen uit te oefenen: bokser, straatventer, acrobaat, fotograaf, clown, enz. In 1920 begon hij z'n auteursloopbaan bij het Pitoëff-gezelschap en in 1925 draaide hij z'n eerste film. Simon verwierf wereldreputatie met z'n vertolking in «Qual des Brûmes» (1938) van Marcel Carné. Hij maakte ruim 130 films en trad op in een 80-tal toneelproducties. Een groot gedeelte van zijn populariteit dankte hij wellicht aan z'n natuurlijke lelijkheid, z'n log gelaat en z'n eigenaardige stem. Men noemde hem dan ook het «Monstre Sacré» van het witte doek. In 1969 behaalde hij nog de Gouden Beer op het festival te Berlijn met zijn vertolking in «Le Vieil Homme et l'Enfant» van Claude Berri.

(ADVERTENTIE)



Een complete gamma ultra-moderne toestellen, ontworpen voor uw vrije tijd en uw comfort. Een niet te vergelijken prijs voor z'n kwaliteit. Een verzekerde naverkoop-dienst en waarborg over de gehele wereld.

PHILIPS

H13